

Perdono, però no oblido

Dll, 21/02/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

Sempre dic que la meua escola primària és a peu de carrer, entre la gent que no es preocupa més que de viure cada dia, que ja és prou. M'agrada escoltar les converses en el metro, en la consulta del metge, allà on hi ha gent que enceta una conversa; m'agraden els diàlegs del safareig, on sobretot les veïnes em posen al dia de la vida de l'escala; m'agrada estar asseguda amb els masovers de qualsevol masia, a la vora del foc, i escoltar històries que semblen ja d'un altre segle; seure amb la padrina que s'ha perdut entre els vel·ls de la memòria i anar a trobar el pastor amagat entre les arrugues del Pirineu per parar orella al seu silenci.

Aquesta setmana, al carrer, he sentit dues vegades aquesta frase colpidora: «Jo perdono, però no oblido». Una sentència a cadena perpètua, pitjor que la mort d'un no-perdó. El no ser perdonat allibera el suposadament culpable del jou de l'agraïment forçat i, ja s'arreglarà amb la seva consciència! Però el perdonar sense oblidar crea un lligam indissoluble entre el suposadament culpable i el suposadament ofès. El primer, a més d'agrair-li el seu perdó tindrà sempre l'ai al cor per la por al retret que, si s'esdevé, sap que sempre serà fet públicament i allà on l'altre sap que més li dol.

El perdó sense oblit té la categoria d'oximoron, com ara la «música callada». El suposadament ofès tranquil·litza la seva consciència amb aquest perdó de pa sucat amb oli que el fa aparèixer, als propis ulls, com un jutge condescendent, sense adonar-se que el lligam que ha teixit al voltant de qui l'ha ofès també el lliga a ell. És una cadena perpètua, una manca de llibertat que, com totes, fa mal.